

10. UNA (Kostelski buk – Salihovac) i KRK

15.6.2006.

U četvrtak je bio praznik. Tijelovo. Dan tjelovježbe ☺. Za dan tjelovježbe se ekipa zamalo raspala unatoč spektakularnim planovima. Ivu je nešto zakočilo u ledjima jer je bio dva dana zaredom na hladnoj Dobri. Tako da su otpali svi planovi za Neretvu i Cetinu.

Stipe je ipak, u zadnji čas, predložio Unu i mala ekipa se začas skupila. Stipe, Arno, Denis i ja smo tako otišli na Unu. Odlučili smo se za dionicu od Kostelskog buka do Salihovca (10 km, oko 1,5 -2 h spuštanja). Poznata dionica koja počinje s livade iza hidroelektrane kod Kostelskog buka na koju se dolazi tako da se skrene oštro lijevo na mali uski makadam negdje iza dijela ceste gdje se s desne strane ceste vide visoke stijene kroz koje je probijen tunel za željeznicu. Izlaz iz Une kod Salihovca je velika livada s desne strane Une na kojoj se vide 2-3 kuće i cijeli taj dio se vrlo lijepo vidi s rijeke i teško se može promašiti. Kada smo došli na livadu iza hidroelektrane kod Kostelskog buka od raftera smo saznali da se, zbog nekih njihovih lokalnih prepirki oko koncesije nad rijekom, ne plaća spuštanje niz Unu (navodno samo do ponedjeljka). Una je bila hladna ko i obično, razina vode je bila malo viša nego zadnji put. Dionica nije teška ali treba ipak pripaziti na drugi slap (mislim) kao i na nagle kontra tokove na cijeloj rijeci i „rupe“ u vodi te stalno „muljanje“ rijeke po čemu je vrlo nepredvidljiva i može izvrnuti kajak i kad čovjek to baš i ne očekuje (u Hrvatskoj takvih naglih promjena u toku same rijeke, koliko ja znam, nema ni na nijednoj rijeci).

Nakon što smo se spustili, odmah smo na livadi pored rijeke kod domaćih ljudi kupili jednu dobru sirnicu i popili poneko piće (za razliku od Hrvatske, ljudi su ovdje poduzetni i kuže da priliku za turizam treba ščepati objeručke).

Nakon što nas je Stipe ponovo prevezao na start, otišao je s obitelji na more, a mi smo se još jednom spustili po istoj dionici. Naravno, svu trojicu je Una izvrnula gdje nismo baš očekivali (prvo mene, pa Denisa, pa Arna ☺) tako da je bilo i mjestimičnog plivanja ☺. Drugo spuštanje je, sveukupno, bilo ugodnije jer je sunce već pomalo oslabilo, a i mirnije jer smo poznavali rijeku.

Na lijevoj se obali Une iz rijeke (oko polovice dionice blizu hotela Sedra, gdje je jedini most preko Une na toj dionici) vidi na vrhu brda stari grad Ostrožac. Sad sam na internetu gledao njegove fotke i čitao povijest. Grad je bio važna utvrda u doba turskih osvajanja, velik je i očuvan i izgleda fenomenalno. Svakako ga treba pogledati, pogotovo što cesta koja prelazi most kod hotela Sedra vodi ravno do starog grada. Sad mi je žao što ga nismo pogledali.

Ali smo zato prošetali Bihaćem i pojeli čevape i popili koju domaću pivu, te krenuli kući...

U povratku smo još prošetali Rastokama kod Slunja (i to treba pogledati) ☺ .

Krk

Na povratku s Une smo zaključili da nam Una nije dovoljna za ispiranje mozгова od uredske svakodnevice, te je Denis predložio da veslamo oko Krka. Plan je bio da u dva dana obveslamo Krk. Prvi dan od Krčkog mosta do Baške (smjer Malinska), a drugi dan od Baške do Krčkog mosta (smjer Vrbnik). Ja sam se složio, samo nek nisam u Zagrebu. Što djeca znaju što je pola tone (vic o cigi, djeci i nestalim šinama).

I tako smo se ujutro u petak našli Denis i ja, natrpali seeyake na auto i zaputili se put mora.

Trebali smo prema planu početi veslati oko 10i30 jer smo imali dobar komad odveslati prije noći, ali smo se malo muvali, pa smo iz lučice ispod Krčkog mosta isplovili tek oko 11i30. Do te lučice, iz koje je nekad polazio trajekt za Krk, se dolazi tako da se skrene desno prije mosta, pa se skrene lijevo ispod mosta i tu se može fino ostaviti auto i nema previše ljudi osim onih koji sređuju svoje jedrilice.

Kretali smo dok je sunce dobrano pržilo, pa smo se dobro namazali kremama, onako junački. Moja krema za sunce je neka „President choice“ koju sam kupio tko zna koje sezone (ne sjećam se) i koju proizvode neki naši likovi. Svaka im čast, nisam ni malo izgorio, a čak sam i pocrnio (doduše imao sam stalno kapu, maramu i majicu). Ako se nisu u međuvremenu preorijentali s istim kemijskim sastavom na sredstva za zaštitu brodova, kupiti ću je ponovo.

Mjesta u seeyaku ima na izvoz tako da sam osim hrane, vode i suhe odjeće ponio i kojekakve predmete koje inače baš u Zagrebu ne konzumiram (Cedevitu kojoj je valjda prošle godine istekao rok, šumeće

tablete magnezija, tko zna od kad, koje mi nisu bile fine i još kojekakve tričarije koje smo, ispostavilo se kasnije, sve u slast smazali). Za svaki slučaj smo ponijeli i vreće za spavanje ako nas noć zatekne na putu. Osobno volim spavati pod vedrim nebom, tako da me ta varijanta nije ni malo brinula. Vode tri litre po čovjeku. Voda je vrlo važna.

Diveći se Krčkom mostu uz otočić Sv. Marko preveslali smo do rta Kijac, zatim smo malo gledali spremnike za naftu kod Omišlja, a onda smo malo jačim tempom od Tenke punte zaveslali ravno prema Glavotoku.

More je bilo mirno i pirkao je povjetarac tako da nije bilo previše naporno. Primijetili smo da na nekim mjestima morske struje zadržavaju kajake. Veslaš, a onda odjednom veslaš jako teško i ideš sporo ☺ . Denis je u šali zaključio da se dupini zezaju s nama.

Nakon što smo zakrenuli iza Glavotoka ušli smo u Srednja vrata i prošli smo neko mjestašce s crkvom i onda našli jednu lijepu uvalu koja nam je poslužila kao mjesto za piknik i kupanje. Obala čitavog otoka Krka je do ovog mjesta bila više-manje blaga i pristupačna, te se u slučaju nevolje lako moglo iskrcati na kopno. S obale smo vidjeli u daljini dupina. Nadali smo se da ćemo ga poslije sresti, ali je dupin imao važnijih poslova. Bio je to poslovni dupin ☺.

Veslanje od te uvale do Valbiske i do rta Črnika se malo odužilo jer je Denis pretpostavljao da je ta dionica kraća i da smo prije piknika doprijeli dalje, ali nismo ☺. Ja nisam imao pojma. I dalje sam ostao vjeran svojoj kufer-filozofiji izleta ☺.

Kod rta Črnika mi se piškilo, a i htio sam se okupati. Sunce je počelo zalaziti, najljepše vrijeme za kupanje.

Denisu se žurilo i nije nikako bio za kupanje. Eto, dodješ na more pa se ne možeš kupati...fak.

Nema veze, ispred mene je krčki zaljev kojeg trebam preveslati. Idem piškiti, na kopno, zna se.

Izlaz je bio nezgodan, a i bio sam malo nervozan jer mi se piškilo, a i još se ne smijem kupati, pa nisam pazio i izgulio sam svoje lijepo novo veslo ☺.

O.K. nakon pišanja i grickanja musli pločica, stanje je bolje. Pomirio sam se da nema kupanja i da se veslo moralo prije ili kasnije uništiti.

Što se vremena tiče, čini mi se da je Denis bio malo u frci, a ja sam zaključio da ću moći ocijeniti kada preveslamo krčki zaljev do rta Negrit. Od tamo mi je put poznat.

Kod rta Negrit je lijep svjetionik na kojem se lijepo može noćiti. Od ovog rta se strma i stjenovita obala izmjenjuje s pristupačnim uvalama. Ocijenio sam da još imamo šanse doći do Baške, čini mi se da Denis sumnja. Dobro bi nam došlo onih sat vremena zakašnjenja u polasku.

Veslajte galioti !!!! Do ove točke mišići funkcioniraju, ali su umorni. Sunce zalazi. Bar nije vruće, to daje novu snagu. Preveslavamo uvalu Stara Baška do rta Klobučac. Nadamo se do sutona doći do rta. Tišina je i more se smiruje. Svatko je u svojim mislima i mucu. Vladimir Nazor vesla s nama. More, more sinje...Galiotova pesan....More, more sinje. Mišići se pozdravljaju s mozgom. Mozak veselo nastavlja svojim putem. Mišići i dalje nastavljaju patiti. Pjevam si nešto ☺ .

Razmišljam što bih mogao prigristi. Musli pločice su mi iza sjedala i teško ih je dohvatiti. Denis bi isto nešto jeo. Do sada je jeo samo -naravno- musli pločice. Kažem mu da imam musli pločice ako hoće.

Danis kaže da mu je pun kufer musli pločica i da hoće jesti meso ☺ . Eh, sjetio sam se odjednom da imam banana u prednjoj komori seeyaka. Na njih sam totalno zaboravio. Denis je oduševljen. Ko bi reko da čovjek toliko voli banane odjednom. Prije ih baš nije toliko volio ☺. Eto, otvorili su mu se novi vidici ☺. Radimo mali stanku i svatko jede po dvije banane. Jednu ostavljamo da i dalje putuje s nama ☺.

Stanka i banane su bile dobra kombinacija. Sunce je zašlo. Sad smo sigurni da ćemo doći do Baške makar i u noći. Veslamo i lakše nam je.

U kasni sumrak ulazimo u Senjska vrata. Osjećam strahopoštovanje. More je mirno, bonaca. Sjećam se svog zadnjeg prolaza po jakoj buri kroz ta vrata. Obala je strma i tu nema iskrcavanja. Prošao sam ta vrata s Antom i Mirekom, ali sam to dobro zapamtio. Sada tu idem samo kad je mirno more ☺. Prolazimo pored strašnog rta Škuljica, kako je lijep i pitom bez bure. Pored rta ribari love „na sviću“.

Vidimo osvjetljenu Bašku. U daljini iza Baške na zapadnom nebu u noći nestaje posljednji tračak spomena na dan.

Veslamo do Baške. Umorni smo ali se veselimo dolasku. Nasukavanje na plažu i iskrcavanje. Noge nam

klecaju ☺.

Oko 10i30 je sati. Denis žuri do nekog frenda i dogovara lijepo mjesto gdje ćemo ostaviti kajake. Zakon. Nije daleko. Nakon što smo ostavili kajake na krovu restorana ☺ odlazimo na riblju juhu i pizzu. Koja genijalna juha. U čistom zahodu ima fine hladne vode. Kakav luksuz ☺.

Nakon jela odlazimo spavati kod Denisa u kuću. Nije daleko. Laku noć. Ne želim više ništa. Nirivana.... ☺

Novo je jutro, dugo spavamo (nema Dragana da nas budi u 7 sati ☺). Oprema je suha i oko podneva isplovaljavamo put Vrbnika. Jučer smo prešli 60 km, a danas trebamo samo 40 km. Kikiriki ☺.

Začas prolazimo uvalu Velu luku, prolazimo rt Sokol, ulazimo u Vinodolski kanal i dolazimo do uvale Mala luka.

Od uvale Mala luka zauzimamo smjer rta Glavina. Dobar komad puta. Ovdje je obala strma sve do rta Glavina i nema iskrcavanja. More je mirno s malo vjetra. Neka dvojica ribara prolaze u barci, pozdravljamo ih, a oni komentiraju u stilu „A vas dvojica ste pametni!“ drugi dodaje „A neće bura.“ A i da hoće, prije ću se izvuć u kajaku, nego u toj vašoj ljusci. Ovaj prvi pati od sindroma tipičnog hrvatskog mentaliteta (neizlječiva boljka). Dok je mislio da smo stranci, šutio je, a kad je shvatio da smo domaći, odmah je počeo podcjenjivati (sindrom: klanjaj se strancu-zajebi svog). Ako nemaš motor na brodu, odmah si lud, a još su njihovi očevi veslima izlazili na more...

No dobro.... Denis izlazi više prema sredini kanala jer računa da tamo ima više vjetra koji će mu tući u leđa pa će ići brže. Ja idem bliže obali. Zanima me kako izgleda obala i ima li mjesta za iskrcavanje. Negdje oko sredine puta do rta jača bura. Nije jaka, valovi su mali, ali jača. Pitam se hoće li i dalje jačati. Ne bih volio buru na ovom dijelu puta. Pitam se da li je Denisu dovoljno vjetra ☺.

Ponovo se nalazimo blizu rta Glavina. Denis kaže da je Vrbnik odmah iza rta. Je, ali na karti; do Vrbnika ima još veslanja. Sunce prži ko ludo. Piša mi se. Oću odmor. Oću na kopno. Moje je građansko pravo da pišam po kopnu. Ja sam kopneno biće. ☺ Iskrcavam se na nezgodno mjesto na rtu Tenki.

Dok piškim blagi povjetarac prolazi kroz moje uvojke, a cvijeće na okolnim stijenama cvate. Dan je lijep. U brzini žvačem jednu musli pločicu. Opet sam u kajaku. Denis oprezno predlaže da idemo ravno prema rtu Družinin koji je Bogu iza nogu. Ma nema problema, sad kad sam najvažnije obavio mogu kud očeš ☺. Na putu prema rtu Denis ima problema s valovima koji ga prisiljavaju da više koristi desnu ruku. Ja to ne osjećam. Ruke su od jučer umorne i treba paziti da ne bi došlo do ozljeda. Kod rta Družinin je mala plažica i tu se odlučujemo na piknik, odmor i kupanje. More je zakon ☺. Na plaži ima natikača svih vrsta boja i veličina. Ako nekom fali koji par, nek svrati na tu plažu.

Nastavljamo veslati. Nekim čudom Denis uvijek prvi ulazi u more s kajakom, a mene se čeka. Kak to? Valjda sam ja temeljitiji u spremanju ☺. Veslamo do rta Šilo. Denis kaže da se tu odma iza rta sužava kanal i da samo veslamo ravno do Krčkog mosta. Izlazimo iza rta Šilo. Preda mnom puca ogromna uvala, najveća do sada. Ovo je veliko iznenadjenje za mene. Naravno, nije mi prije ni palo na pamet da gledam kartu. Karta gleda onaj ko organizira putovanje, a ja putujem ☺. Veslamo posred Vinodolskog kanala. Malo me brinu brodovi. Denis objašnjava da plovni put nije tu gdje mi veslamo, već više prema obali. Malo me brine da se ne nadjem na nekoj brodskoj autocesti. Suludih vlasnika glisera nikad ne manjka. Ja bih više prema obali. Denisu je malo pun kufer mojih paranoja s brodovima i vesla ravno prema Malim vratima gdje je most. Okej, okej...veslam i ja paralelno s njim. Zajedno smo veći pa nas je lakše primijetiti ☺. Našim dolaskom do ulaza u mala vrata sunce zalazi. Veslamo brzo, nije vruće i cilj je blizu. Prolazimo pored lijepog svjetionika i vidimo našu uvalu ispod mosta od koje smo i krenuli. Sunce zalazi, lučica je živa i puna ljudi koji nešto rade na brodicama. Dolazimo do lučice i izlazimo na kopno. Oko 8 je sati. Vrijeme je stvoreno za kupanje ☺. Kupanje!!!! Kupamo se, more je toplo, dijelimo po pola preostalu bananu.

Nakon kupanja pakiranje i povratak u Zagreb. Ja sam se opet pakirao nešto temeljitije od Denisa ☺

11. SAVA

2.7.2006.

Spust niz Savu od Slovenske granice do Zagreba.

Denis i ja sa kajacima.

Na Jarunu se održavao Red Bull party.

12. SAVA

9. ili 10. 7.2006.

Spust niz Savu od Zagreba do skele Oborovo-Orle.

Velika vrućina i sparina. Pomor ribe. Ogromne ribe krepavaju u rijeci. Lako ih je uhvatiti.

Denis i ja sa seeyacima.

13. MREŽNICA (livada bake Milke - Generalski stol)

Ovo pišem po sjećanju. Treba napisati, čovjek brzo zaboravi. Mislim da je to ipak bilo 16.07.2006.

Denis i ja smo se dogovorili odveslati po Mrežnici dionicu od livade bake Milke do Generalskog stola.

Denis je na auto stavio uz kajake i bicikl koji je bio prijevozno sredstvo od cilja do početka dionice.

Dakle, bilo je to ovako...Denis je mene s kajacima i opremom ostavio na livadi bake Milke. Ja sam tamo više-manje spavao. Bio sam umoran, rano sam se ustao ☺ . Denis je za to vrijeme odvezao auto do Generalskog stola, ostavio tamo auto i biciklom se vratio do livade bake Milke. Bio je prilično brz. Taman sam malo odspavao, kad, evo ti njega s biciklom ☺ . Odlično! Denis je bicikl zavezao šifrom za drvo i još smo zamolili neke simpatične izletnike da pripaze bicikl. Oni su rekli da će biti do sumraka na livadi.

Krenuli smo oko 12 sati veslati niz Mrežnicu. Vode nije bilo puno, što je bilo dobro jer smo i on i ja prvi puta veslali po toj dionici i nismo baš znali što nas očekuje. Odmah iza mosta smo našli neki čamac na napuhavanje bez dna pa smo se malo zezali s njim. Zatim je došao prvi slapić. Hrabro sam pustio da me voda nosi kamo hoće, u desnu stranu slapića, jer je vode bilo malo i procijenio sam da je zbog toga sve potpuno bezopasno. Tako sam odmah upao u „u“ procjep u desnoj strani slapa koji je naprijed bio malo blokiran. S lijeve strane procjepa me je zalijevao slap, a s desne je bila stijena sa koje je isto malo zalijevalo. Kajak je stajao u mjestu jer ga je voda vraćala. Rukama sam izgurao kajak iz tog mjesta. Sva sreća da je stvarno bilo malo vode pa je sve bilo potpuno bezopasno. To mjesto je prilično nezgodno ako ima više vode. Iza mene je tamo ostao mali luftmadrac-jastuk kojeg je voda „držala“ tamo tko zna od kada. O.K. rekao sam sebi, nešto si naučio i sada dalje pametnije, unatoč niskoj razini vode. U nastavku priče više nisam „na slijepo“ ulijetao u slapove, to niti inače nikad ne radim i možda je bolje da je ovako prošao moj prvi pokušaj.

Otprilike treći ili četvrti slap je veliki slap. Visok je oko 6-7 metara. Na slapu se s lijeve i desne strane nalaze vodenice. Treba izaći iz čamca, ne praviti se pametan i dobro pogledati gdje je prolaz. Slap se može proći i s kajakom tako da se čovjek spusti točno po desnoj strani sredine. S lijeve strane sredine se nalazi veliki procjep visine 6-7 metara i voda lagano nosi u tom smjeru. Denis i ja smo prvo izvidili desnu stranu slapa. Tamo se ne može niti prenijeti kajak. Denis je izviđao da li postoji prolaz skroz s lijeve strane, ali je zaključio da tamo nije dobro ići. Ja sam izviđao gdje se po sredini može proći po slapu (kako mi je Ivo prije izleta rekao). Lijepo sam izašao iz kajaka, onako, slabo nasukao kajak na sedru i otpješačio po sredini slapa. Kako je vode bilo malo, moglo se po sredini slapa lijepo odšetati kao po stubama skroz do dna slapa. Kad sam krenuo u izviđanje, nisam se makao ni dva metra od kajaka, kad je kajak lijepo krenuo ravno u veliki procjep s lijeve strane sredine. Ode kajak. Nadao sam se da će na dnu slapa izaći iz procjepa. I izašao je ☺. Odlično! Mogao sam ostati i bez kajaka ☺. I tako sam ja na dnu sredine slapa skočio u malo jezero i otplivao do svog kajaka. Denis je na kraju isto odlučio ići po sredini slapa. Sjeo je u kajak i spustio se po mahovini niz slap (jer nije bilo vode) i bućnuo u jezero. Malo ga je iznenadio slap i nije se snašao, okrenuo mu se kajak pa je i on plivao. Nakon toga smo otišli na rakijicu kod čovjeka koji s lijeve strane slapa ima kuću i koji je doista lijepo uredio taj dio slapa. Na primjer, ja sam lijepo s klupice

koja visi na slapu gledao kako Denis niz mahovinu ulijeće u jezerce (i pliva ☺). Čovjek ima svoju priču i on taj slap naziva „Dabrov slap“. Čovjek ima neku turističku knjižicu na kojoj su ucrtane sve kaskade (slapovi) i nazivi svih kaskada na Mrežnici. Zgodna stvar. Izbrojili smo da mi trebamo do Generalskog stola ukupno proći oko 28 kaskada.

Nakon rakijice smo se spustili iz jezera niz kaskadu. Denis se izvrnuo na toj kaskadi, ali je ovaj put rakijica učinila svoje i Denis je stručno eskimutirao bez po frke. Idemo dalje! Rakijica nas grije ☺.

Najjači smo ☺!

Veslamo i veslamo, kaskada za kaskadom, malo izviđamo slapove. Ja sam zapeo još na jednom slapu, pa me Denis otkao. Ništa bitno, skočio sam niz mali slap, a nisam vidio da je kamen ispred slapa, tako da mi je „nos“ kajaka ostao na kamenu pod vodom, a „rep“ u slapu. Denis je izašao iz svog kajaka pa me „odhaklao“ ☺.

Taj dan je inače bio luđački vruć. U Zagrebu je bilo katastrofa. Sparina i vrućina. Mrežnica je bila hladna i hladila je okolni zrak. Mi smo obojica bili u neoprenima i bilo nam je taman ugodno ☺. Nije nam uopće bilo vruće, a čitavo vrijeme smo veslali. Nije nam bilo ni hladno. Taman.

Nismo nigdje izlazili na obalu jer smo čuli priče da možda ima mina, pogotovo u blizini Tounja, a i nismo znali, zapravo, gdje smo točno i gdje je Tounj.

Ivo mi je prije puta rekao da pripazim kod Tounja na mjesto gdje se Tounjčica ulijeva u Mrežnicu. Rekao je da se tu lako može odveslati u Tounjčicu. Hej! Da fulam rijeku ☺! Pa da li se to ikome može desiti? To moraš biti stvarno majstor da odveslaš uzvodno i da ne skužiš ☺.

I tako smo Denis i ja došli do nekakvog izletišta gdje su neki slapovi i gdje rijeka radi jezero. Lijepo smo sa sadre skočili u jezero i nastavili veslati. Dosta već veslamo, ali smo još uvijek svježi, dobro nam ide.

Veslamo oko 2 kilometra rijekom i odjednom skužimo da rijeka ide prema nama. Ma daj.... Stvarno... ispred nas je neka rječica koja ide blago uz brdo ☺. Vraćamo se nazad i pitamo neke ribiče gdje je Mrežnica i gdje se ide prema Generalskom stolu. Tipovi umiru od smijeha i objašnjavaju mi da ne mogu fulati. Pomalo u nevjerici ih slušam i više nisam siguran da ne mogu fulati. Moramo se vratiti 2 kilometra do mjesta gdje slap pada u jezero i odmah iza slapa ići naglo u desno (mi smo išli ravno i pogriješili).

Dakle, to je Tounj i to je mjesto gdje se Tounjčica ulijeva u Mrežnicu ☺. Veslamo dugo do iduće kaskade. Izgubili smo dosta snage i vremena. Moramo žuriti jer će uskoro sumrak, a Denisov bicikl je na livadi i pase....Denisov bicikl košta, te mu nije svejedno. Razumijem ga. Veslamo u jakom tempu i prolazimo još dosta kaskada. Neke od njih su visoke pa moramo prenositi kajake.

Pred sam sumrak dolazimo u Generalski stol. S posljednje kaskade vidimo most i znamo da smo na cilju. Na brzinu izlazimo iz kajaka i spremamo stvari na auto. Moramo što prije po bicikl (jer pretpostavljamo da su oni ljudi vjerojatno otišli s livade).

Dolazimo na livadu bake Milke, svi izletnici su već otišli. Livada je sama. Sumrak se s maglicom spušta na livadu i nad rijeku. Denisov bicikl mirno pase u sumraku. Idila... ☺

Taj dan je Mrežnica kod Juzbašića bila 60. Manje vode nego inače, ali dovoljno. Prešli smo oko 20 kilometara. Došli smo na cilj oko 8 sati.

14. MORE (Biograd – Kornati - Šibenik)

Dakle, u nedjelju 30.7. 2006. Branimir i ja (Domagoj) smo posudili od Dragana jedan žuti kajak dvojac (Seayak) i zaputili se put Biograda na moru. Naš cilj su bili Kornati. Kako se Branimiru i meni nikada ne žuri previse (iako se naravno obojica žurimo) do Biograda smo stigli oko 9 sati navečer. Dok smo se raspakirali i spakirali svu opremu u kajake bilo je 10 sati. Još dok sam i auto parkirao, bio je mrkli mrak (Auto sam ostavio na parkiralištu hotela u Biogradu. Parkiralište ima rampu i predviđeno je samo za goste, ali ako pričekate da neki gost ispred vas zamoli recepcionera da otvori rampu, možete se uredno praviti da ste gost i parkirati. Na izlasku samo mahnete „malom“ i „mali“ vam značajno namigne i otvori rampu ☺). I tako smo po mraku odveslali do otočića Sveta Katarina. Znali smo unaprijed da je tamo jedan lijep napušten svjetionik, a i da je na otočiću lijepa šumica. Veslanje po mraku je prekrasno. Zvezdano nebo iznad nas...kao da letimo kroz svemir. Naravno, u pričuvi imamo baterijsku lampu da nas ne lupne koji brod u mraku (ali je ne koristimo ☺). Od brodova su možda opasniji skuteri koji su vozili isto kao i mi, noću, potpuno neosvijetljeni, ali puno, puno brže ☺.

Prilikom dolaska do svjetionika primijetili smo da more pod našim pramcem svjetluca, kao i more oko naših vesala...zvezdana prašina (planktoni koji svjetlucaju u moru, nešto prekrasno).

Noćili smo na gatu svjetionika. Dobro spavanje. Ujutro smo malo istražili svjetionik i krenuli dalje put Tkona gdje smo kupili u supermarketu vode i nešto hrane. Dalje smo veslali oko Pašmana uz Žižanj, Maslinjak i Košaru. Vjetar je digao dosta velike valove koji su nam tukli u pramac, iako je vrijeme bilo vedro. Zbog valova, nažalost, nismo mogli pogledati uzgajališta tuna koja se tamo nalaze. Odlučili smo od Košare ići ravno na Gangarol unatoč velikim valovima. Bilo je prilično zabavno probijati pramcem velike valove. Kod svakog probijanja vala more me prskalo po licu (ja sam sjedio prvi u kajaku dvojcu). Imao sam kapu sa „šiltom“ i lijepo sam namazao lice s kremom za sunčenje Delial. Namazao sam se i iznad očiju. Krema je kod svakog prskanja, lagano klizila u moje okice. Okice su me počele peći kod svakog prskanja. Negdje na pola puta do Gangarola, oči su me pekle strašno, kod svakog probijanja vala. Valovi su dosta jaki i nije baš da se mogu prati, a i pitanje što bi postigao. Vjetar nas je dosta usporavao, tako da „nikako stići“ do Gangarola. Počeo sam saginjati glavu i gledati samo prema dolje koliko god mogu da bih zaštitio oči, ali to nije neka sreća za stabilnost čamca. Konačno smo stigli do Gangarola. Odmah smo se iskricali i išao sam se oprati od proklete kreme. Oči su me strašno pekle.

Po vjetru smo nastavili kroz Sitski kanal do Šćitne i tamo smo se odmorili kod nekih kuća ispred kojih je lijep gat i zaštićeno pristanište. Šćitna je otok mačaka. Još dok smo dolazili, prema nama su potrčale tri gladne mačke. Kostu su im se vidjele. Lude su od gladi. Uspio sam ih potjerati veslom, polivajući ih morem. Kada je Branimir otvorio konzervu, nije više pomagalo ni more, ni veslo. Mace su bile u psihickom stanju: „Čuj stari, tuci me, polijevaj me, ali daj mi nešto jesti.“. Ja sam zaključio da idem jesti u more i da ih nema smisla hraniti jer će krepiti prije ili kasnije. Dok sam ja stajao u plicaku siguran od maca i jeo grah, Branimir im se smilovao i počeo ih hraniti. Naravno, pravedno, kao pravi mačji car, svaka je dobila jednaki dio. Na kraju sam i ja dao svoje kobasice iz graha Branimiru Pravednom da nahrani mace. Nakon što su se mace najele, konačno se moglo „disati“ od njih. Nakon jela, nastavili smo veslati uz Sit. More se pomalo smirilo. Zapravo smo došli u zavjetrinu otoka, te smo, držeći se zavjetrine, prošli uz Borovnjak i Brušnjak te se iskricali na otoku Skala razmišljajući o mjestu gdje bi mogli noćiti. Bilo malo rano za nas dvojicu da već tražimo mjesto za noćenje (za normalne ljude je to pravo vrijeme, zapravo zadnji čas ☺) ali se Branimiru nije dalo po noći tražiti neko mjesto, a i ja sam vidio da su otoci prilično goli i bez šumica. Malo smo se „posavjetovali“ i zaključili da idemo na otok Žut u smjeru uvale Pinizel. Prije uvale, točno nasuprot otoku Glamoč, Branimir je na Žut-u ugledao šumicu za koju se iz aviona vidi da je kosa i zarašla i da se ne može tamo spavati, no na njegovo inzistiranje došli smo blizu šumice te smo pokraj šumice spazili prekrasan očišćen maslinik na samom rtu otoka Žut-a. Maslinarstvo je korisna djelatnost. Treba poticati maslinarstvo. Stare maslinike treba čistiti, zemlju izravnati, micati krupno kamenje (jer žulja pod podmetačem) i saditi nove maslinike. Maslinarstvo je budućnost!

Zaspali smo nakon što smo se udobno smjestili među maslinama, razmišljajući o Isusu i njegovom masliniku. Branimiru je noću bilo hladno jer mu se smočila vreća za spavanje koju nije stavio u nepromočivu vreću, već je vjerovao da u komoru od kajaka neće ući voda. E, pa malo je ušla ☺ . Meni je noću bilo jako vruće. Ujutro smo otišli u uvalu Pinizel pitati nautičare i ljude koji imaju tamo vrlo lijepe i

uređene kuće-apartmane da li na Kornatima možemo kupiti vodu ili trebamo ići u Sali. Imali smo oko 3 litre vode po glavi stanovnika, što je otprilike dosta za jedan dan, ali nije nam se dalo kuburiti s vodom jer je bilo vruće. Rekli su nam da na Kornatu u mjestu Vrulje ima novoootvoreni dućan i da tamo možemo kupiti vodu. I tako smo nastavili veslati, prošli kroz Proversu, ušli u nacionalni park „Kornati“ i uz Kornat veslali do Vrulja. Usput smo se kupali i ručali kod crkvice u uvali podno utvrde Tureta (ključ od crkvice je skriven ispod bršljana ☺). U Vruljama su ljudi malo čudni. Dućan nema zapravo ništa i drži ga neka žena koja se sprda sa stranim turistima kada traže cigarete. Nema ničeg osim vode, tijesta i nešto konzervi. Opet hrvatski turizam na djelu. Kao, „Na otoku smo, što bi ti htio?“, a to što motorni brod za sat vremena dođe do tog otoka to ništa ne znači u ovim krajevima gdje je ljudima ucijepljeno u glavu kroz stotine godina da na otoku nema ničega što nije najophodnije za golo preživljavanje. No dobro, doći će i kupiti to Englezi, koji znaju kako se i na otoku dobro živi, pa će biti svega.

Brzo napuštamo Vrulje i veslamo dalje. Konačno negdje oko 5 sati poslije podne, nestaje buka stotina motornih čamaca, turističkih, bogataških, velikih, malih i Kornati ostaju sami. Njihova ljepota je u tišini. More je mirno. Nigdje nikoga. Veslamo kroz Kornate u miru i tišini. More je čisto. Dno se vidi na velikoj dubini. Pomalo razmišljamo o mjestu za noćenje. Pred zalaz sunca uplovljavamo u uvalu na Lavsi. Noćimo pokraj kuće s desne strane na samom ulazu u uvalu. Ispred kuće su usidrene jedrilice. U kući nema nikoga.

Dobro spavamo. Rano ujutro, neki blesan diže sidro na svojoj jedrilici ☺. Mogao je to i tiše. Dižemo se i spremamo. Želimo iskoristiti ranjutarnju bonacu da bi prošli Samogradska vrata i došli na otok Žirje. Već dva dana je prognoza jugo i očito je da će jugo stići i u ove krajeve vrlo brzo.

Veslamo i radimo malu stanku na samom južnom rtu Škulj-a. Vrlo je teško iskrcati se na tom mjestu, ali je more mirno i mi se želimo iskrcati ☺ (trebamo na WC i trebamo pogledati na karti gdje smo točno ☺) Kad se čovjek konačno iskrcava na tom rtu, naći će lijepih mjesta (ravnih ploča) gdje se može lijepo sjediti i ležati.

Dalje veslamo uz Kurbu velu koja se tako zove i možda zato što je obala nepristupačna i vrlo se teško iskrcati. Branimir se pošto-poto želi iskrcati na taj otok, pa i to uspijevamo jer je more mirno, ali stojimo na velikoj kosini i nemamo kamo. Dalje veslamo prema otoku Samograd-u. E, taj otok je super!

Sastavljen je od visokih ravnih ploča, lako se iskrcati na njega i po njemu se može hodati kao po velikim kamenim platformama. Baš je krasan!

Nakon tko zna kojeg kupanja taj dan, nastavljamo prema Žirju.

Izlazimo iz nacionalnog parka. Kartu platili nismo. Stričeki koji čuvaju park su nas vidjeli iz svog čamca jučer, ali su valjda imali više posla s tri milijarde brodica koje se plovile kroz park.

Dolazimo do Žirja. Iskrcevamo se i radimo predah. Šetamo do dućana nekih 15 minuta (na karti je mjesto Žirje ucrtano uvalu dalje od one uvale gdje je stvarno središte mjesta), čekamo da se otvori (otvara se poslije 5), a za to vrijeme uživamo u pivi u kafiću. Žena u dućanu nam kaže da ne smijemo ulaziti u dućan u kupaćim gaćicama ☺.

Žena u dućanu je shvatila s kim ima posla pa smo kupili vodu našu svagdanju ☺.

Veslamo ravno na otok Zmajan. Tamo znamo genijalnu uvalu koja je sva u oblucima, a u njoj je krasna borova šumica. Na lijepom ravnom mjestu. Milina. Guštamo se kako ćemo se lijepo konačno naspavati i kako ćemo ranije leći i kako konačno znamo gdje ćemo spavati. Čitav dan mažem donju usnicu Niveom. Ispucala je jako i boli me. Eeee, kad nisi prije mazao, maži sad. Pameti nikada dosta.

Dolazimo do uvale na Zmajanu. Imamo još 500 metara. Diže se nekakav šašavi burin i veslamo ko blesavi, a ne idemo baš nešto brzo u željenom smjeru. Veslamo jako. Burin puše jako. Mi veslamo još jače. Burin ne popušta. Burin se dobro zabavlja ☺. Konačno se iskrcevamo. Uvala je zakon. Sunce će uskoro početi zalaziti. Sve je idealno.

Kako smo legli, nešto je počelo šušcati u mraku. Kao da nas opkoljavaju sitna nevidljiva bića. Trče kroz šumicu. Vrlo su nam blizu. Metodom „šuti i promatraj“ ustanovljavamo da su pravi gospodari ove prekrasne uvale, u koju očito ljudi vrlo često vraćaju, miševi. Mišeki su tu. Trčkaraju oko nas i ne boje nas se. Krasno ☺.

Sve pojedene konzerve i sve što ima neki miris smo izvadili iz kajaka i stavili daleko od nas. Samo je jedna mala jabuka ostala. Objesili smo je o obližnje drvo. Jedan je mišek htio izvući jabuku iz vreće, pa je

skakao na nju, pa se vješao o vreću...totalni show ☺ .Izvadio sam jabuku iz vreće i stavio je ispod velikog kamena na po metra udaljenosti od nas. Branimir je snimao „Opstanak“ s kamerom mobitela i jakim svjetlom. Mišeki i jabuka. Ne boje nas se. Otišli smo spavati, uvukli smo se u vreće i pokrili plahtom. Jedan mišek mi je skočio na glavu i pretrčao po kičmi. Ima i komaraca. Oko 2 u noći spontano smo se digli i šetali plažom. Ponovo smo legli, ali ovaj smo se put pokrili folijom. Sada je bolje. Spavamo.... Ujutro sam totalno neispavan. Usnica mi je jako natekla. Izgledam ko Neven Ciganović. Branimir umire od smijeha ☺ .

Spremamo se i veslamo prema Šibeniku. Kupamo se na Zlarinu. Veslamo prema utvrđi Svetog Nikole. Kada smo bili blizu utvrde, vjetar se počeo dizati. Dolazimo do utvrde i idemo je malo razgledavati. Dok smo se popeli na utvrdu, vjetar je postao vrlo jak. Puše dobro. Taman na vrijeme smo zbrisali. U zadnji čas. Utvrda je velika, prekrasna i dobro očuvana. Vraćamo se u kajak i kroz kanal Sv. Ante veslamo prema Šibeniku. Dolazimo do rive. Jedino stubište na visokoj rivi pored Autobusnog kolodvora se nalazi pored odvodnog kanala kanalizacije. Dva veslača kristalnojasnih, čistih Kornata rade posljednje zaveslaje prema šibenskom kanalizacijskom otvoru. U govornima smo do grla. Sve nam se gadi. Iskricali smo se. Idem se oprati i umiti u javni zahod na autobusnom kolodvoru. Čovjek u WC-u me upozorava da nije u redu što sam u kupaćim gaćicama, a to što mu kanalizacija ide na rivi u more, to mu je u redu. Fućka mi se. Platilo sam svoje dvije kune i oprao se ko čovjek. Žena u WC-u nema doma televiziju te je gladna senzacija. Na glas kolegicama po oružju prenosi kako se ja umivam. Svjetsko čudo.

Dučan je tu, hrana je tu. Nakon odmora ostavljam Branimira da čuva kajak i odlazim po auto autobusom u Šibenik.

Branimir u bircu jede ćevape, a ja putujem.... ☺

Dobro smo prošli i vrijeme nas je lijepo poslužilo.

14,5. KRUPA

(piše Stipe)

Rijeka Krupa 07.08.2006

Kišno vrijeme, niski vodostaj.

Troje kajakaša u dva kajaka (jedan " sit and top")

Start - Manastir Krupa

Cilj - Muškovci na Zrmanji

Trajanje spusta - 8 sati

Težina - 1-3 WW

Težina svladavanja slapova 4+

Napomena: spust samo za iskusne i opremljene

Visina slapova od 2m do 12 m.

Temperatura zraka : 20 - 24

Temperatura vode: 17

Naplaćuje se ulaznica NP Paklenica : 40,00 kn po osobi

Posebnosti: suho korito riječice Krnjeze.i špilja sa jezerom.

15. MREŽNICA (gornji tok) i Donja Dubrava

U subotu 2.9.2006. oko 9h smo se skupili Ivo, Jasmina, par djece, Hrvoje, Ljiljana i ja te smo lijepo krenuli na gornji tok Mrežnice. Ideja je bila spustiti se kajacima do livade bake Milke i tamo malo roštiljati.

Do livade bake Milke se dolazi tako da se poslije Karlovca skrene za Generalski stol te se prodje Generalski stol i nastavi se put Senja i Josipdola („Pičiš samo ravno, pajdo!“). E, onda u jednom trenutku (oko 20 km iza Generalskog stola) ugledaš skretanje u lijevo i tablu na kojoj piše „Kamenica, Slunj“ te skrenes lijevo u smjeru „Kamenica, Slunj“. Dalje samo ravno i kad dodjes do mosta ispod je Mrežnica, a odmah desno iza mosta je puteljak do livade bake Milke. Tamo na livadi smo ostavili Jasminu i par djece (sa skupinom od najmanje 20 lovaca koji su već pripremali roštilj), a mi smo Hrvojevim autom otišli na start. Do starta se dolazi tako da se nastavi cestom prema Slunju i dodje se do nekog većeg zaseoka, te se skrene desno na makadam (Mc-Adam ☺), pa se po makadamu vozi još 5 min. Nije baš neko objašnjenje ☺. Nakon što smo odnijeli čamce do vode, krenuli smo veslati. Već je poznato da prvo nailazi veliki slap s kojeg se bacaju čamci i s kojeg se skače na noge ☺ u jezerce. Voda je hladna ☺. Zatim, koliko se sjećam, ide jedan skok od metar visine gdje se skače s kajacom, ali bočno i tako malo po malo se dolazi u klanac gdje je jedan veliki skok od jedno 2 metra gdje se kajacom skače po sredini, a iza njega slijedi jaki slap s desne strane „lijevak“ koji je zanimljiv. Ovaj put sam ja prvi došao do tog slapa i dobro sam ga proučavao (izašao sam iz kajaka). Oblik mu je bio isti kao i prije, ali sam primijetio da je u tom slapu dosta velika rupa koju prije nisam zamijetio. Nije neka sreća... Voda je dovoljno jaka pa prebacuje preko te rupe, ali nisam bio siguran da li je to tako bilo i prije ili se to sedra slomila u međuvremenu. Ivo je išao prvi, okrenulo ga je i nije uspio eskimutirati, pa je plivao, Hrvoje je eskimutirao, Ivo je, kad je išao drugi put, eskimutirao, Ljilja je prenijela slap, a ja sam eskivirao ☺. Naime zaključio sam da je Fly,ajak u kojem sam veslao, manji od Boxera u kojem inače veslam, da mi je već hladno i da mi se ta rupa u slapu (koju prije nisam vidio, jer obično ne zurim po sata u slap, a sada sam imao vremena jer sam pored slapa čekao ostatak ekipe) uopće na sviđa. I tako sam ja lijepo skočio sa sadre s lijeve strane slapa i lijepo ga zaobišao ☺.

Nakon tog slapa je cilj blizu. Malo smo roštiljali, sunčali se i krenuli kući.

Taj dan je vodostaj Mrežnice kod Juzbašića bio 70. Sasvim dovoljno vode. Zanimljivo da je to isti vodostaj kao i zadnji put kad smo bili na toj dionici. Zadnji put mi se onaj zadnji slap „lijevak“ činio malo bogatiji vodom.

U nedjelju sam dogovorio s Denisom da idemo na slalom stazu kod Donje Dubrave (ma gdje bila, jer nismo tamo nikada bili). Do slalom staze se dolazi tako da se autocestom prema Varaždinu vozi do skretanja za Ludbreg (Novi Marof) pa se prođe kroz Ludbreg put Velikog Bukovca i u Velikom Bukovcu se prođe pokraj dvorca Drašković te se, kad nam je lice crkve s lijeve strane, vozi samo ravno do početka makadama. Kad se krene makadamom, prijeđe se most, te se vozi samo ravno do velikog nasipa. Kada se dođe do nasipa skrene se desno i vozi se samo ravno kod mosta. Odmah prije mosta se s makadama skrene desno na mali poljski put i vozi se jedno 100 metara. Tu je početak slalom staze.

Taj dan se baš održavalo državno prvenstvo u slalomu, pa je Denis kamerom snimao dečke iz kluba. Ej, ljudi moji jadno vam je državno prvenstvo u bilo kojem sportu ako na 981 telefonskim informacijama nemaju pojma da se uopće održava, ako nigdje uz put nema nikakvih oznaka da se održava državno prvenstvo i ako je to prvenstvo zapravo skup u šumi bez publike.

I tako smo se malo muvali po događaju koji se zvao državno prvenstvo u slalomu, a mogao se zvati i tajnim skupom 150 mladića u šumi. Mislim da bi partizani 1943. na istom mjestu održali prvenstvo s većim publicitetom.

(S obzirom da sam imao posla s ljudima koji žive od raznih sportskih saveza potpuno mi je jasno zašto je njima ovako najbolje ☺.) Nakon spektakularno-urnebesno-fenomenalno organiziranog prvenstva bacili su se pravi majstori na slalom stazu (naravno, Denis i ja). Dakle, slalom staza je jako zabavna stvar ☺. Voda je jako čista i nije prehladna (vidjeli smo da je natjecatelji piju, mi ipak nismo ☺) brzaci su dosta jaki, ali mislim da nisu opasni. Ej, da nam je u Zagrebu ovako nešto...odlično za vježbanje i igranje. Zezali smo se u brzacima i smijali cijelo vrijeme. Nakon što smo se izmorili, malo smo veslali nizvodno (lijepa čista

rječica a uokolo šuma), spremili se i otišli u Varaždin na Špancirfest. Bili smo gladni, a htjeli smo nešto posebno....pronašli smo štand na kojem je neka udruga žena prodavala domaće kolače ☺ ☺ ☺. Zaaakon! Totalno smo se uništili u kolačima. Napali smo štand u dva naleta ☺. Najviše preporučujem bučnicu od heljdinog brašna ☺. Nakon šetnje po Špancirfestu i pića u Vindijinom kafiću (Izosport, naravno ☺) krenuli smo put Zagreba.

16. MREŽNICA (školska dionica)

U nedjelju 10.9.2006. smo išli na izlet na Mrežnicu. Išli smo na „školsku“ dionicu od Generalskog stola do pontonskog mosta iza Puškaričke. Na livadu, s koje smo krenuli i na kojoj smo roštiljali, se dolazi tako da se kod kafića koji se u Generalskom stolu nalazi s lijeve strane ceste (kada se dolazi iz smjera Zagreba, kafić je velika bijelo ožbukana kuća s drvenim gredama i ima veliko parkiralište) skrene lijevo i produži cestom preko pruge do pošte, a onda se odmah iza pošte skrene desno i slijedi se cestu do mosta iznad Mrežnice. Odmah iza mosta s desne strane rijeke (lijeva strana ceste) je spomenuta livada gdje se može roštiljati. Do mjesta gdje smo izlazili iz čamaca (cilja) se dolazi tako da se, kada se dolazi iz smjera Generalskog stola, ne skrene za izletišta Zeleni vir, već se produži cestom i onda se nakon 600-700 metara s ceste u daljini s desne strane vidi velika livada s nogometnim igralištem (to je mjesto gdje izlazimo iz čamaca), nakon toga se i dalje još malo vozi ravno istom cestom i kod prve bijele kuće s desne strane ceste se odvaja makadam koji vodi do pontonskog mosta na Mrežnici (treba pažljivo gledati).

Zatim se skrene na taj loš makadam koji vodi do pontonskog mosta.

Za nedjelju se Damir ponudio da će svojim autom voziti prikolicu sa čamcima, te sam se potrudio pozvati što veće društvo da bi i ljudi koji inače ne idu na izlete okusili čari spuštanja po rijekama. Međutim, ispalo je tako da mi je čak nedostajalo ljudi koji znaju upravljati kajacima (ljudi iz kluba), pa se nisam želio upustiti u sastavljanje potpuno „neiskusnih“ posada kajaka. Tako da su na kraju išli samo Mirjam i Nikša sa mnom u kanu-u i iz kluba su išli Damir, Tomislav, Dubravka, Ivo, Jasmina + parić djece, Hrvoje, Ljilja i Nikola. Dok je Ivo na startu radio roštilj i dok je Jasmina pokušavala održati nadzor nad djecom, mi ostali smo se spuštali Mrežnicom. Šanse da se kanu s troje ljudi (Nikša naprijed, Mirjam u sredini i ja na kormilu) ne izvrne na bar nekom slapu su jako male. Osobno sam mislio da ćemo se bar negdje izvrnuti. Međutim, moja posada je, osim što je prirodno talentirana (par dalmatinaca rođenih s veslom ☺), bila i disciplinirana. Nikola je snimao naše spuštanje niz par kritičnih slapova (između ostalog jer se očekivalo da ćemo se izvrnuti ☺). Čovječe, tek na snimci kužim da neprekidno urlam „Veslaj, veslaj, veslaj!“ ☺ .

I tako, poslije smo se na cilju okupali u Mrežnici i otišli na početak na roštilj. Taman u to vrijeme je došao na livadu i Ante s frendom na novim motorima, tako da je livada za roštiljanje bila puna. Malo smo i pekli ukradeni kukuruz i hranili patkice. Na kraju smo maznuli sladoled u bircu u Generalskom stolu i krenuli nazad u Zagreb.

Taj dan je vodostaj Mrežnice kod Juzbašića bio 38. Malo vode.

17. SAVA

17.9.2006.

U subotu smo Streicher, Dubravka, Ivo, Denis i ja planirali ići na Mrežnicu, ali smo ujutro odustali zbog lošeg vremena (Ivo je odustao već u petak zbog djece). Tako da sam subotu utukao po bircevima.

Da ne bi sve propalo, Denis i ja smo se u nedjelju dogovorili da ćemo se spustiti po Savi od slovenske granice.

Tako smo kajacima veslali po prljavoj Savi i onda po plavetnom Jarunu sve do Kluba. Poslije veslanja je Denis otišao trčati „Terry Fox Run“, a ja sam otišao ispijati kave po kafićima ☺.

18. UNA (Kostelski buk – Salihovac)

8.10.2006. ???

Pišem po sjećanju, a prošlo je već više od mjesec dana, pa ću možda nešto i propustiti.

Dakle, taj dan smo se našli Jasmina, Hrvoje, Ljilja, Tomislav (Petrić) i ja te smo krenuli na Unu.

Jasmina i Hrvoje su veslali u kajacima, Tomislav i ja u „sit on top“-u a Ljilja ovaj put nije veslala.

Veslali smo dionicu od Kostelskog buka do Salihovca. Vodostaj Une je bio vrlo nizak. Ja nikada jos nisam vidio tako nisku razinu Une iako to nije neka posebno niska razina, koliko sam shvatio. Bio je lijep dan i vani vruće, a Una hladna. S vremenom su oblaci zakrili sunce.

Zabava je bila standardna, s tim da sam jednom ničim izazvan ispao iz čamca, dok je Tomislav bio i dalje u njemu ☺ . Ulaz i spuštanje po rijeci nismo platili jer nas nitko nije tražio, ali smo zato platili parking na livadi kod Salihovca. To plaćanje parkinga je bilo malo smiješno jer žena nije htjela kune, pa smo morali okolo tražiti po dućanima da nam zamijene koju marku. Doduše Tomislav se snašao pa je na samoj livadi kod nekih domorodaca zamijenio nešto siće. Nakon veslanja smo obišli utvrdu Ostrožac koja se nalazi na lijevoj strani Une i vidi se sa rijeke. Utvrda je jako lijepa, jako velika i jako dobro očuvana. Sa nje puca krasan pogled na Unu.

Nakon toga smo otišli u Bihać u potragu za ćevapima, a kako su se baš taj dan održavali izbori u Bosni, ćevabdžnice baš i nisu radile, pa smo se dosta nahodali dok se na kraju nismo vratili na početak u kafić pored kojeg smo i parkirali automobile i tamo pojeli ćevape (Nismo baš nešto profitirali, ali za drugi put znamo gdje se nalazi dobra ćevabdžnica i drugi put, nema da omane ☺).

Na kraju, put kući. Moram priznati da mi se čini da se nekako prije stigne od Zagreba do Bihaća nego obrnuto. ☺

18 i pola ☺

22.10.2006. ??

Ivo je najavljiavao izlet na Soču. Mene je uhvatila neka lijenost koja me držala skoro dva tjedna. Mislim da je to povezano s vremenom (pa nisam valjda ja kriv ??? ☺). Dobro je da čovjek uvijek može optužiti nepovoljnu konstelaciju zvijezda i pad tlaka na barometru ☺.

Na kraju je Ivo s Nikolom, kojeg je svima nama ljenjivcima u inat, iščeprkao skroz iz Varaždina, otišao na Soču.

Kažu da je bilo jako dobro.

19. MORE (Grgur - Goli)

28.10.2006.

Jednodnevno veslanje oko Grgura i Golog otoka.

Denis piše:

Što zbog drugih obaveza a što zbog ipak najavljene umjerene i jake bure Domagoj i ja odlučujemo se samo za jednodnevnu laganiju turu bliže obali. Izbor je pao na Grgur i Goli otok ili kako smo od šale prozvali Jailhouse tour tj. tura oko zatvora. Svima je poznata zloglasna zatvorska prošlost Golog otoka no u sjeni ostaje podatak da je na susjednom otoku Grguru bilo slično zatvorsko zdanje ali namjenjeno samo ženskoj populaciji.

Stižemo rano ujutro u Lukovo, selo u zaklonjenoj prirodnoj lučici podno Velebita, 18km južno od Senja po magistrali pa onda strmo dolje, nasuprot Golog otoka. U lučici idila. Ljetna jagma je odavno prošla. Bacamo neobaveznu čakulu sa lokalnim ribarom, čini se da nije shvatio zašto smo došli. Ali nije zato zaboravio spomenuti da imamo 2 jezera u Zagrebu pa što će nam onda more. Dobro je informiran, nema što. Na brzinu se spremamo, kajaci u more i ajmo, treba krenuti.

"Aloooo, di ćete vi?! Jel' znate da je najava bure?" odzvoni se uvalom glas sa policijskog glisera vezanog uz mol.

"Znamo, znamo, prespavat ćemo na Golom otoku ako zagusti", odgovaramo.

Murjak skeptično odmahuje glavom i vjerovatno se vidi kako usred noći isplivljava po olujnoj buri i traži dva pametnjakovića u nekakvim sandolinama.

Odmah po izlasku iz Lukova dočekuje nas slabo jugo i mali valovi od 20cm, naravno bočno. Eh, možda to izgleda nebitno ali svatko tko je probao veslati kajak po moru zna da čak i mali vjetar ima tendenciju okretati kajak prema vjetru što znači da treba puno jače veslati s te strane kako bi se održao smjer a na dužem pravcu to može biti dosta bolno. Zato ne uzimamo najkraću zamišljenu liniju prema Grguru nego hvatamo smjer direktno prema Golom otoku nadajući se da će nas neko vrijeme štititi od vjetra i valova dok veslamo tik uz njegovu obalu.

Istočna i sjeverna strana Golog otoka je velika litica sa malom mogućnosti iskrcavanja no zato nam dobro služi kao zaštita. Stižemo do najsjevernije punte Golog otoka i od tuda hvatamo smjer sjeverozapada prema Grguru i njegovoj istočnoj strani. Sad će nam dobro doći onaj južni vjetar i valovi u leđa da nas malo ponesu i olakšaju umorne ruke no danas izgleda ne možemo očekivati pomoć. Vjetar i valovi potpuno prestaju. Nije da se bunimo, nastala je prava bonaca, sunce počinje pržiti i klizimo uz šumovitu ali isto tako nepristupačnu liticu obale Grgura.

S desne strane se nalazi još jedna velika gola litica zvana otok Prvić. Približavamo se najsjevernijoj punti otoka Grgura, obala se postepeno spušta i počinjemo zamjećivati veliki broj bunkera dobro uklopljenih u okoliš. Obilazimo rt i na sjeverozapadanoj strani otoka nalazi se velika uvala sa šljunčanom plažom u njenom dnu kao i ostacima kompleksa nekadašnje ženske kaznionice. Napraviti ćemo tu pauzu, prošetati se malo i naravno okupati. U strahu od najavljivane bure, brzo krećemo dalje. Obići ćemo Grgur sa JI strane i krenuti prema Golom otoku ponovo.

Grgur je jako šumovit otok sa mnoštvom obalnih bunkera tako da se pitamo da li ih je stvarno bilo potrebno toliko zbog čuvanja ženskog zatvora ili se tu radilo o još nečemu. U svakom slučaju trebat će se vratiti i napraviti jednom neku trekking turu po Grguru.

Vjetra i dalje nigdje, more ne može biti mirnije, sunce i dalje prži, nikog na vidiku, tišina, hvatamo ritam i uživamo, svaki u svojim mislima. S desne strane ostavljamo otok Rab i idemo direktno ka pristaništu na Golom otoku. Sad već imam čisti pogled na Velebit te se osjećam malo sigurnijim jer ne vidim zasad još nikakve naznake bure a odavde mogu bolje kontrolirati situaciju u Podvelebitskom kanalu.

Ostavljamo kajake na nekadašnjem kupalištu čuvara i ostalog službenog osoblja, vjerovatno su oni bili jedini malobrojni koji su svojevremeno tu uživali. Krećemo u kratki obilazak jer dan neće dugo potrajati a trebali bi uhvatiti još nešto dnevnog svjetla za povratak. Vraćamo se u kajake i obilazimo Goli otok po južnoj strani da zatvorimo krug. Mrak već počinje padati a nas očekuje još najgori dio a to je prelazak Podvelebitskog kanala. A sad se i počinje s Velebita sjurivati ona bura kojom nam se meteorolozi prijete cijeli dan.

Sve izgleda da će onaj murjak dobiti priliku za noćnu vožnjicu i čuvenu rečenicu "A rekao sam vam".

Jedina utjeha, ako se to može tako nazvati, je ta što nam vjetar i valovi dolaze direktno s pramca pa ipak uspjevamo veslati u željenom smjeru. Inače bi se teško održavali iznad površine na onim refulima. A mrak još samo pojačava doživljaj.

Na ulazu u Lukovo je svjetionik i taj bijeli bljesak svakih nekoliko sekundi je naš cijeli svijet ovoga trenutka. Direktno prema njemu. Palim već pripremljenu čeonu lampu da ako me izvrne bar znaju gdje sam potonuo :) Zalijeva nas preko glave a vjetar pokušava čupati veslo iz ruku. Ali nedam ga ja samo tako. Još je malo do zavjetrine i Lukova. Sa zvonika se čuju zvona. Ovaj put nisu za nas. Sedam je sati navečer. Poštovana obalna stražo, možete mirno spavati, nećete morati na more noćas, barem ne zbog nas. Doduše, možda je neki Čeh tamo negdje...